

Олійник Микола Якович

Біографія

Микола Олійник

(1923 р. нар.)

Микола Якович Олійник народився 9 березня 1923 року в селі Бишеві на Київщині. Виховувався майбутній письменник у селянській родині. Його батько, Яків Олексійович, ледве вмів читати, мати, Харитина Василівна, зовсім не знала грамоти.

1 вересня 1930 року Микола почав навчатися у семирічній школі.

9 березня 1939 року в бишівській районній газеті "За більшовицькі колгоспи" з'явився перший вірш Миколи Олійника "Тарасу Шевченку".

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, майбутній письменник закінчував перший курс мовно-літературного факультету Київського педагогічного Інституту. Він пройшов війну зі зброєю в руках, оспівуючи подвиги воїнів у віршах і нарисах, котрі публікував у фронтовій пресі. М. Олійник брав участь у визволенні Пушкінських гір. Під час тих боїв його було двічі поранено.

Повернувшись після демобілізації в 1948 році на рідну Бишівщину, Микола Олійник працює в редакції районної газети, продовжує заочно навчатися в інституті. А згодом їде на Волинь, працює в редакції газети "Радянська Волинь", пише оповідання, нариси, збирає народну творчість, керує обласним літературним об'єднанням.

Після виходу в світ у 1966 році книжки прози "Волинські оповідання" він береться за відтворення образу Лесі Українки, поезія якої захопила його ще в дитинстві. Через два роки з'являється перша частина повісті "Леся", де змальовано дитинство геніальної поетеси, а згодом — друга, в якій розповідається про її молоді роки та формування світогляду, про стосунки з Сергієм Мержинським. Громадськість і літературна критика зустріли книгу прихильно — і це заохотило автора до подальшої роботи над зображенням творчого шляху поетеси. 1963 року побачила світ повість "Одержима". Через три роки повісті перевидано під промовистою назвою "Дочка Прометея".

У 1971 році з'являється друком перша книга трилогії про відомого письменника Сергія Михайловича Степняка-Кравчинського — роман "Туди, де бій", через рік друга — "Жага", потім — "Чужина". У 1975 році трилогія виходить у світ під спільною назвою "Пролог".

Творчою удачею Миколи Олійника є також трилогія "Жилюки", перша книга якої "Велика Глуша" була опублікована в 1965 році, друга "Кров за кров" — у 1968-му, і третя "Судний день" — у 1982 році.

1977 року Микола Олійник виступив з романом "Зерна".

В 1980 році з'являється на книжкових полицях повість для юнацтва "Світанкові роси".

Творчий доробок Миколи Олійника не вичерпується цими повістями та романами. Він написав також п'єси "Оновлення" (1957), "Одержима" (1979), опублікував збірки

повістей і новел: "Чуєш, брате мій" (1959), "За життя" (1962), "Снігоцвіт" (1964), "За красою" (1967), "Терпкий запах живиці" (1980).

Він пише есе та літературознавчі статті про Г. С. Сковороду, О. С. Пушкіна, Ю. Словацького, Марка Черемшину, Б. Д. Грінченка, Г. М. Хоткевича, Г. О. Мачтета, В. Яна, А. В. Головка, Л. М. Леонова, І. П. Шамякіна, В. С. Земляка, Д. І. Бедзика, Жана Гріву.

За роки творчої праці письменник опублікував кілька десятків оригінальних творів, багато нарисів, статей, рецензій, а також перекладів з літератур народів СРСР. Окремі його твори побачили світ російською, білоруською, латиською, грузинською, болгарською, польською і словацькою мовами.